

AMERIKAN TALOUDELLISET MYYTIT

David Saied

Valtavirran taloustieteilijät ja niin kutsutut asiantuntijat ovat täyttäneet suurimman osan amerikkalaisten mieliä monilla taloudellisilla myyteillä, joita media jatkuvasti vahvistetaan ja joita toistellaan kaduilla. Nämä myytit ovat parhaassa tapauksessa virheellisiä, toisinaan perustuen puolitotuksiin. Suurin osa niistä on yksinkertaisesti väärin. Kuulemme ja luemme niitä joka päivä: ”inflaatio” aiheuttaa nousevat öljyn hinnat; kulutus on talouskasvun kaikkein tärkein elementti; matalat korot auttavat taloutta; valtion kulutus auttaa ”elvyttämään” taloutta; on ”kriisi” energiasta ja monia muita. Käsittelemme kaikkein yleisimpiä ja käymme läpi todellisuutta näiden myyttien takana.

Inflaatio- ja energiamyytit

Inflaatio – tai paremminkin hintojen yleinen nousu¹ – ja nousu energiahinnoissa ovat asioita, jotka ovat aina luoneet lukuisia taloudellisia myyttejä. Seuraavat ovat muutamia kaikkein yleisimpiä.

1. Myytti: ”Riippuvuus ulkomaisesta öljystä”

Tämä myytti esittää, että öljyhintojen ongelma johtuu Amerikan ”riippuvuudesta” ulkomaisesta öljystä. Ollen yksi pahimmista taloudellisista myyteistä, se vetoaa taloudellisiin isänmaallisuuteen ja ksenofobisiin tunteisiin, jotka ovat toisinaan läpitunkevia Yhdysvalloissa.

Korkealla öljyn hinnalla ei ole mitään tekemistä sen alkuperän kanssa; öljyn hinta määräytyy kansainvälisillä markkinoilla. Jos Yhdysvallat tuottaisi 100 prosenttia kuluttamastaan öljystä, hinta olisi edelleen sama, jos maailmanlaajuinen kysyntä ja tarjonta pysyisivät samoina. Öljy on raaka-aine, joten Yhdysvalloissa tuotetun barrelin *hinta* on periaatteessa sama kuin missä tahansa muussa maassa tuotetun öljybarrelin hinta, mutta *kulut* työstä, maasta ja lainsäädännöllisistä vaatimuksista ovat yleensä korkeammat Yhdysvalloissa kuin kolmansissa maissa. Näiden kustannusten alentaminen tukisi tarjontaa. Tarjonnan lisäys, joko Yhdysvalloissa tai muualla, painaa hintoja alemmaksi.

¹ Vaikkakin inflaatio on rahan tarjonnan lisääntyminen, käytämme sanaa sen yleisessä populistisessa määritelmässä, ts. kuvaamaan yleistä hintojen nousua

Tuotteen maahantuonti ei tarkoita ”riippuvuutta” siitä. Tämä on kuin sanoisi, että kun ”maahantuomme” ruokaa läheisestä kaupasta olemme ”riippuvaisia” kaupasta. Yleensä juuri päinvastainen pitää paikkansa; viejät ovat riippuvaisia meistä, koska olemme asiakas. Lisäksi maahantuonti yleensä tarkoittaa alhaisemmalla hinnalla ostamista siinä missä tuottaminen Yhdysvalloissa usein tarkoittaa kulutusta korkeammilla hinnoilla. Tämän voi todeta halvoilla maahantuoduilla tuotteilla, joita voimme ostaa Kiinasta, vertaamalla näitä usein samoja tuotteita korkeampiin hintoihin Yhdysvalloissa valmistettuna. Uskomatonta asiassa on, että protektionistit väittävät toisaalta että Amerikkaa pitäisi ”suojella” halvalta maahantuonnilta, mutta kun on kyse öljystä, he sanovat että meitä pitäisi ”suojella” ”kalliilta tuontiöljyltä.”

Useimmat, ellei kaikki, öljyn kalliimmat hinnat voidaan selittää rahan tarjonnan laajentamisella tai dollarin arvon alentamisella. Syy ei ole ulkomaisissa tuottajissa; syytä on keskuspankkimme.

2. Myytti: ”Inflaation aiheuttaa nousevat öljyn hinnat”

Väärin. Jos rahan tarjonta pysyisi vakiona, silloin yhden tuotteen kuten öljyn hinnan nousu aiheuttaisi hinnan alennuksen muissa tuotteissa. Jos öljyyn kulutetaan enemmän rahaa, silloin rahaa on vähemmän käytettävissä muihin tuotteisiin. Tämä puolestaan aiheuttaa pudotuksen muiden tuotteiden kysynnässä, mikä pienellä viiveellä aiheuttaa pudotuksen muiden tuotteiden hinnoissa. Todellisuudessa inflaatio on aina rahataloudellinen ilmiö, jonka aikaansaa rahan tarjonnan lisäys keskuspankkien korkotason alennustoimien seurauksena.

3. Myytti: ”Nykyisen inflaation aiheuttaa miljoonien uusien asiakkaiden lisääntynyt kysyntä Kiinassa ja Intiassa”

Aluksi tämä myytti vaikuttaa todelta. Miljoonat uudet asiakkaat ovat tulleet markkinoille ja siten on olemassa kovempi kysyntä useimmille tuotteille, mikä vaikuttaisi aikaansaavan korkeammat hinnat. Huomaamatta jää kuitenkin, että nämä uudet kuluttajat ovat myös uusia tuottajia. Yleensä useimmat ihmiset tuottavat paljon enemmän kuin kuluttavat, koska useimpien työntekijöiden täytyy tuottaa enemmän kuin he ansaitsevat palkkana (elleivät he tee näin, he menettävät työpaikkansa). Vaikkakin pitää paikkansa, että näiden uusien kuluttajien ansioista kysyntä on

noussut, tarjonta on noussut vielä enemmän heidän lisääntyneen tuotantonsa vuoksi. Tämä on selvästi nähtävissä tiheinä hintojen pudotuksina useimpien Kiinassa tuotettujen tuotteiden kohdalla. Toisaalta ainoa tapa, jolla nämä uudet työntekijät voivat lisätä kulutustaan ylitse heidän ansioidensa, on luotto. Joten palaamme takaisin todelliseen syylliseen inflaation takana: luottolaajentuminen rahoitusmarkkinoilla keskuspankkien interventioiden takia.

Kulutusmyytit

Valtavirtaan nämä myytit on asettanut pääosin keynesiläiset tai kysyntäpuolen taloustieteilijät, jotka pyrkivät vaikuttamaan julkiseen politiikkaan.

4. Myytti: ”Kulutus on talouden kaikkein tärkein elementti”

Kulutus on tosiaankin tärkeä vapaassa taloudessa: erityisesti kuluttajien vapaus ostaa hyödykkeitä esteettömiltä markkinoilta. Kuitenkin avain pitkäaikaiseen taloudelliseen kasvuun on investoinnit (säästöt), jotka ovat kulutuksen vastapuoli. Julkinen politiikka joka edistää kulutusta – kuten alhaisia korkotasoja – tekee niin säästöjen kustannuksella. Vähäisemmät säästöt tarkoittavat vähemmän investointeja; talous joka ei säästä tai investoi tulee kuluttamaan kaikki resurssinsa ja päättyy lopulta konkurssiin.

5. Myytti: ”Liiallinen kulutus on vapaiden markkinoiden kapitalistisen järjestelmän ominaisuus”

Väärin. Liiallista kulutusta aiheuttaa pääosin keskuspankkien keinotekoiset alhaiset korkotasot, jotka edistävät alhaisempia säästöjä ja korkeampaa kulutusta kuin tapahtuisi luonnostaan. Tällä hetkellä säästötilien todellinen korkotaso on negatiivinen. Siten ei ole mitään taloudellista järkeä säästää. Koska nämä samat politiikat saavat hinnat nousemaan, on järkevää kuluttaa välittömästi mahdollisimman paljon ennen kuin hinnat nousevat. Näemme siis että liiallisen kulutuksen aiheuttaa valtion politiikat eikä vapaiden markkinoiden kapitalistinen järjestelmä.

6. Myytti: ”Fedin korkopolitiikka voi auttaa taloutta”

On hämmentävää kuinka useimmat amerikkalaiset – mukaan lukien useat niistä jotka taistelivat ankarasti 1900-luvulla keskitettyä suunnittelua vastaan – uskovat, että rahoitusmarkkinat ja talous hyötyvät Fedin keskitetystä manipulaatiosta ja

vaikutuksesta.

Ylläpitääkseen alhaisen korkotason tavoitteensa Fedin täytyy lisätä likviditeettiä rahan tarjontaan luomalla rahaa hankkimatta lisää reservejä. Tämä on sitä huonomaineista rahan luomista ”tyhjistä”, jota niin monet arvostelevat. Monet uskovat tämän keinotekoisien likviditeettiruiskeiden luovan taloudellista piristystä ja edistävän kasvua. Vaikkakin se luo ilmeisen tuottavat olosuhteet, nämä rahataloudelliset ruiskeet joudutaan ennen pitkää ”ostamaan takaisin”. Tämä takaisinmaksu tapahtuu korkeampina hintoina, niin kutsuttuna inflaationa.

Alhaiset korkotasot luovat myös valtavan siirtymän markkinoiden luonnollisen korkotason ja Fedin asettaman korkotason välille. Rahan kysynnän ja tarjonnan – pääosin säästöjen ja muiden talletusten tarjonnan ja luottojen kysynnän – tulisi asettaa korkotasot normaaleilla esteettömillä markkinoilla. Riskin tulisi myös kuulua osana markkinoiden asettamia korkotasoja.

Kun Fedi alentaa keinotekoisesti korkotasoja, se tekee niin alle markkinoiden tason, joka muodostuisi rahan kysynnän kokonaistarjonnan ja –kysynnän leikkauspisteeseen. Taso alle markkinatason luo korkeamman kysynnän luotoille; siten ihmiset ja yritykset velkaantuvat tavanomaisten tasojen yläpuolelle. Toisaalta alhaiset säästötilien tasot ajavat ihmiset nostamaan rahoja, alentaen varojen tarjontaa markkinoilla. Nämä siirtymät ovat lopulta tapahtuvan luottokriisin ytimessä, joka seuraa keinotekoisien alhaisten korkotasojen aiheuttamaa noususuhdannetta.

Nykyisten riskialttiiden rahoituskriisien aikana useimmat ihmiset vaatisivat preemiota tallettaakseen rahansa pankkiin. Lisäksi nykyisen likviditeettipulan tulisi merkitä alhaisempaa markkinoiden rahan tarjontaa. Molempien voimien tulisi painaa korkotasoja ylös. Jos markkinat olisivat häiriöttömät (tarkoittaen ilman Fedin interventioita), korkotasot olisivat korkeammat, eivät matalammat.

Nämä ja monet muut absurdit taloudelliset myytit ovat myrkyttäneet valtavirran amerikkalaisten mielet. Huolimatta oletettujen vapaiden markkinoiden voimien saapumisesta molempiin pääpuolueisiin 1980- ja 1990-luvuilla, uusia interventiollisia myyttejä vaikuttaa nousevan esiin lähes päivittäin. Vapaiden markkinoiden

puolestapuhujien ja taloustieteilijöiden täytyy jatkaa kamppailua näitä vahingollisia taloudellisia myyttejä vastaan.

Alkuperäinen artikkeli: [America's Economic Myths](#)